

Úrvacsorás istentisztelet – Vízkereszt ünnepe

Budapest – Fásor, 2020. január 6. 18:00; MGyTK

Az ünnep igéje: (1Jn 2,8)

Lekció/oltár előtti olvasmány: Ézs 60,1-6

A megváltott nép boldogsága

Kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod, rád ragyogott az ÚR dicsősége. Bár még sötétség borítja a földet, sűrű homály a nemzeteket, de fölötted ott ragyog az ÚR, dicsősége meglátszik rajtad. Világosságodhoz népek jönnek, és királyok a rád ragyogó fényhez. Emeld föl tekintetedet, és nézz körül! Mindnyájan összegyűlték, és már jönnek hozzád: fiaid messziről jönnek, leányaidat ölben hozzák. Ha majd látod, örömmre derülsz, ujjongva repes a szíved.

Textus, a prédikáció alapigéje: Jn 9,1-7

A vakon született ember meggyógyítása szombaton

Amikor Jézus továbbment, meglátott egy születése óta vak embert. Tanítványai megkérdezték tőle: Mester, ki vétkezett? Ez vagy a szülei, hogy vakon született? Jézus így válaszolt: Nem ő vétkezett, nem is a szülei, hanem azért van ez így, hogy nyilvánvalóvá legyenek rajta Isten cselekedetei. Nekünk, amíg nappal van, annak a cselekedeteit kell végezniünk, aki elküldött engem. Mert eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat. Amíg a világban vagyok, a világ világossága vagyok. Ezt mondta, és a földre köpött, sarat csinált a nyállal, és rákente a sarat a vakon született ember szeméire, majd így szólt hozzá: Menj el, mosakodj meg a Siloám tavában – ami azt jelenti: küldött. Az pedig elment, megmosakodott, és már látott, amikor visszatért.

Kedves Gyülekezet!

A vakon született ember egyszerű ember volt. A szó legigazibb értelmében az utca embere, mert az utcán koldulta mindennapi kenyerét. Ismeretei abból tevődtek össze, amit az utcai társalgásokból kihámozott, összeszedett. Jézusról sem tudhatott sokat.

Ennek az egyszerű vak embernek a megpillantása indít el egy párbeszédet Jézus és a tanítványai között a betegségek és a szenvedés okáról. A tanítványok azt gondolták, hogy a betegségek, a testi nyomorúságok valamilyen – vagy az apák által, vagy a fiak által elkövetett – bűnnek a büntetései. Aki tehát beteg, aki szenved, az vétkezett. Ezt gondolták, így gondolkodtak – annak ellenére, hogy például már ők is ismerték Jób könyvének tartalmát és üzenetét, hogy a szenvedések oka a próba is lehet.

Jézus ezzel szembe ment és azt mondta, hogy nem jó leragadni ennél a kérdésnél, mert úgysem lehet az emberi lét titkait-tekervényeit kizárólag ésszel-értelemmel kikutatni és felmérni. Nem zárta ki ezzel azt ő sem, hogy bizonyos esetekben van összefüggés bűn és betegség, vétek és testi nyomorúság között. Sok esetben van összefüggés – és ez lehet számunkra is figyelmeztetés, hogy figyeljünk oda magunkra, vigyázzunk a testünkre, az egészségünkre, az életünkre. Más esetekben viszont nem lehet bűn és betegség között összefüggéseket, magyarázatokat találni.

A vak embernél sem lehetett. *Nem ő vétkezett, nem is a szülei.* – mondta Jézus. Nyomorult helyzete viszont önmagában, az okok ismerete nélkül is segítségért kiált, ez pedig cselekvésre kell hogy mozgósítson – másokat. Azokat, akik talán tudnak segíteni. Ez a lényege annak, amit Jézus gondolt ebben a kérdésben. *Nekünk, amíg nappal van, annak a cselekedeteit kell végezniünk, aki elküldött engem. Mert eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat.*

Jézus kérdés és kérés nélkül segített és meggyógyította a születése óta vak embert. Tette, mert ezért jött. Tette, amíg lehetett, amíg még élt. És nekem és neked is azt mondja: tedd, amire Szentlelkem által indítalak, tedd a világosság cselekedeteit, legyen szemed a szükség meglátására, mindenütt, amerre jársz – amíg teheted, amíg élsz.

Böjte Csaba ferences atya ezt úgy fordította le magában: „Nem a rossz, a hiány ellen kell nekünk küzdeni, hanem életre kell hívni a fényt, a saját életünkben és másokéban egyaránt.” Az ő szavainak a hitelét a gyermekmentés területén történő sok éves áldozatos és hűséges szolgálata szavatolja. A rossz és a hiány elleni küzdelme egyfajta világosság gyújtásnak tekinthető az emberekre boruló sötétségben, mert a segítsége, a szolgálata nem merül ki abban, hogy nála otthonra lelnek az árvák, és asztalánál jóllaknak a rászorulóok. Csaba testvér a hitre jutásban, a Jézusra találásban is segíti ezeket a gyerekeket. Akik aztán maguk is tanítványokká, a világosság gyermekeivé

válhatnak.

Ahogy ez a vak férfi is, miután már látott. Először tette, engedelmesen, semmit nem kérdezve, amit Jézus mondott neki: elment a tóhoz, megmosdott benne, visszajött – és átélte a csodát, hogy látott. Engedelmességének, alázatának ilyen üdvös következménye lett. Gyógyulás. Látás. Megvilágosodás. Testi és szellemi értelemben egyaránt. A történet folytatásából kiderül, hogy ez mennyire így volt. Ez az egyszerű vak ember kész teológussá változott. Az őt faggató, vallató és fenyegető farizeusoknak, akik Jézusról akkor már végtelen ellenségesen gondolkodtak, már a világosság gyermekeként, félelem nélkül tett bizonyosságot gyógyulásáról és Jézusba vetett hitéről: *Egyet tudok: bár vak voltam, most látok. ... Ti [farizeusok] nem tudjátok, [Jézus] honnan való, mégis megnyitotta a szememet. Tudjuk, hogy Isten nem hallgat meg bűnösöket; de ha valaki istenfélő, és az ő akaratát cselekszi, azt meghallgatja. Örök idők óta nem hallott olyat senki, hogy valaki megnyitotta volna egy vakon született ember szemét. Ha ő nem volna Istentől való, semmit sem tudott volna tenni.* (Jn 9,25.27.30-33)

János történetelbeszélése a vakon született ember meggyógyításáról már a korai egyház keresztes gyakorlatának értelmét is el szeretné mélyíteni az olvasók számára. A korai egyházban a keresztséget éppen e történet, e perikópa alapján kezdték megvilágosodásnak, 'phótiszmosz'-nak nevezni. Hogyan

közvetíthet a keresztség csekély értékű vize örök üdvösséget? Ez a nagy kérdés. A válasz az, hogy mindazok, akik magukra veszik a víz természetes, önmagában elégtelen jelét, valójában alázatos hitet tanúsítanak: a voltaképpeni hatást ugyanis magától Istentől várják.

Ahogy a vak ember is, aki alázatosan, engedelmesen elment a tóhoz, hogy megfürödjön – megkeresztelkedjen. Magára locsolta, magára vette a víz természetes, ám önmagában elégtelen jelét, még mit sem tudva, annak lényegéről – mint keresztesek során az öntudatlan gyermekek. Közben azonban bízott abban, talán kicsit hitetlenül, talán picit kételkedve, de mégis bízott és hitt abban, hogy fürdésének a tényleges hatása nem a víztől, hanem a mögötte titokzatosan működő-ható isteni erőből lesz majd.

Mi megkereszteltük, amikor most itt vagyunk egy új esztendő küszöbén, talán ki akarjuk kutatni, hogy az eddigi életünkben, eddig megélt éveinkben mit köszönhetünk magunknak és mit tudhatunk be keresztségünk áldásának, ajándékának, Isten megőrző, megtartó kegyelmének. ... Legyen a válaszuk, a mi vak szemhéjaink nehéz gubójából kikelt isteni Látásunk válasza ez: hogy bűnös vagyok, azt biztosan tudom – de azt is tudom, mert hiszem, hogy Isten megváltott, megtisztított, üdvösséget nyert gyermeke, a világosság fia vagyok – és világítani akarok. Imádkozzunk!

Jézus Krisztus! Hálát adunk, hogy a keresztség szentségében örök életre és világító, bizonyoságtévő életre hívtál minket. Add nekünk ehhez erőt. Tégy minket és a mi egyszerű személyünkben magadat az emberek előtt kedvessé, vonzóvá, világító lámpássá. Ámen.

Ének: 299,4 Jöjj, várva várlak téged! Te tölts meg erőddel! Mert szennyet, vádat, vétket Szent erőd söpör el. Tedd tisztává szívem, Hogy életem is áldjon, És szolgálatban járjon Mindhalálig híven!

Hirdetés

1. Alkalmak
2. EvÉlet, Útmutató, Fasori Gimnáziumos falinaptár